

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME EUROPEAN
COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА «Трибунський проти України»
(CASE OF TRIBUNSKIY v. UKRAINE)

(Заява № 30177/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

17 січня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ
17.04.2006

*Це рішення набуває статусу остаточного за обставин, викладених у п. 2
ст. 44 Конвенції. Воно може бути відредаговано.*

РІШЕННЯ У СПРАВІ «Трибунський проти України»

У справі «Трибунський проти України»

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

- п. Ж.-П. КОСТА (*J.-P. COSTA*), Голова,
- п. І. КАБРАЛ БАРЕТТО (*I. CABRAL BARRETO*),
- п. К. ЮНГВІРТ (*K. JUNGWIERT*),
- п. В. БУТКЕВИЧ (*V. BUTKEVYCH*),
- п. М. УГРЕХЕЛІДЗЕ (*M. UGREHELIDZE*),
- пані А. МУЛАРОНІ (*A. MULARONI*),
- пані Е. ФУРА-САНДСТРЬОМ (*E. FURA-SANDSTRÖM*), судді,

та пані С. ДОЛЛЕ (*S. DOLLÉ*), Секретар секції,

порадившись у нарадчій кімнаті 12 грудня 2005 року,
виносить таке рішення, яке було прийняте вказаного дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа ґрунтується на заяві (№ 30177/02), поданій до Суду проти України відповідно до ст. 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України Миколою Петровичем Трибунським (далі — заявник) 1 серпня 2002 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений Уповноваженим — пані Валерією Лутковською.

3. 9 вересня 2004 року Суд вирішив передати заяву на комунікацію Уряду. На підставі п. 3 ст. 29 Конвенції він вирішив розглянути одночасно питання щодо прийнятності та суті заяви.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1946 році та проживає у м. Дніпродзержинську.

5. У 2000 році заявник звернувся в Баглійський районний суд м. Дніпродзержинська (далі — Баглійський суд) з позовом до Баглійського житлово-комунального підприємства про стягнення заборгованості із заробітної плати.

6. 18 грудня 2000 року суд задовольнив вимоги заявника та зобов'язав підприємство стягнути на його користь 2543,49 грн (приблизно 421 євро).

РІШЕННЯ У СПРАВІ «Трибунський проти України»

7. 23 грудня 2000 року відділом державної виконавчої служби Баглійського районного управління юстиції було відкрито виконавче провадження.

8. 18 червня 2002 року виконавча служба повідомила заявника, що рішення суду не виконане у зв'язку з великою кількістю виконавчих проваджень, відкритих щодо боржника, та відсутністю у нього коштів.

9. 6 червня 2002 року виконавча служба звернулась до Баглійського суду із заявою про заміну боржника у виконавчому провадженні, оскільки майно Баглійського житлово-комунального підприємства було передано Дніпродзержинському житловому об'єднанню (далі — ДЖО) відповідно до рішення Дніпродзержинської міської ради.

10. 17 червня 2002 року суд задовольнив заяву виконавчої служби та ухвалив, що ДЖО зобов'язане виплатити заявнику борг за рішенням суду від 18 грудня 2000 року.

11. 29 вересня 2004 року ДЖО перераховано на депозитний рахунок виконавчої служби суму за рішенням суду від 18 грудня 2000 року.

12. 30 вересня 2004 року виконавча служба направила заявнику повідомлення про необхідність надання банківських реквізитів для перерахування йому присуджених коштів.

13. За твердженнями Уряду, заявник не надав виконавчій службі необхідну інформацію.

14. Заявник не заперечив вказане твердження.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

15. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні від 27 липня 2004 року у справі *«Ромашов проти України»* (№ 67534/01, пп. 16–18, 27).

ПРАВО

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

16. Заявник скаржився по суті за п. 1 ст. 6 Конвенції на неспроможність державних органів своєчасно виконати рішення Баглійського районного суду м. Дніпродзержинська від 18 грудня 2000 року. Пунктом 1 статті 6 Конвенції у відповідній частині передбачено наступне:

РІШЕННЯ У СПРАВІ «Трибунський проти України»

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом...»

А. Попередні зауваження Уряду

17. Уряд зазначив, що відповідно до практики Суду заявник, якому на національному рівні виправляють оскаржуване порушення Конвенції, більше не може посилається на свій статус жертви відповідно до статті 34 Конвенції (див. *«Марченко проти України»*, ухвала від 17 вересня 2002 року, заява № 63520/01). Таким чином, оскільки присуджену суму було перераховано на депозитний рахунок виконавчої служби та буде перераховано заявнику, коли він надасть виконавчій службі свої банківські реквізити, рішення Баглійського суду від 18 грудня 2000 року вважається виконаним, а заявник не може більше вважатись жертвою порушення його прав за п. 1 ст. 6 Конвенції.

18. Уряд далі стверджував, що заявник не вичерпав національних засобів захисту своїх прав, оскільки не оскаржував до суду дії чи бездіяльність виконавчої служби.

19. Уряд запропонував, щоб заяву було визнано неприйнятною або викреслено з реєстру справ.

20. Заявник не погодився.

21. Суд погоджується з Урядом, що рішення суду, винесене на користь заявника, виконане у повному обсязі. Однак Суд нагадує, що він вже відхиляв подібні твердження Уряду щодо статусу заявника та вичерпання національних засобів захисту у подібних справах, які стосуються невиконання рішень національних судів або затримок у виконавчому провадженні (див., наприклад, рішення у справі *Ромашова*, цитоване вище, пп. 26, 27, 30–33).

22. Суд вважає, що скарги заявника за п. 1 ст. 6 Конвенції піднімають серйозні питання фактів та права за Конвенцією, встановлення яких вимагає дослідження по суті. Він не знаходить підстави для визнання цієї частини заяви неприйнятною.

Б. Інші скарги

23. Заявник далі скаржився на порушення ст. 2 (право на життя) Конвенції з огляду на невиконання рішення суду, винесеного на його користь.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «Трибунський проти України»

24. Суд вирішує, що ця частина заяви є повністю безпідставною та має бути відхилена як повністю необґрунтована відповідно до пп. 3 та 4 ст. 35 Конвенції.

II. СУТЬ

25. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що у цій справі не було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції (як у справі *Ромашова*, наведеній вище, п. 37).

26. Заявник не коментував це.

27. Суд зазначає, що рішення Баглійського суду від 18 грудня 2000 року залишалось невиконаним приблизно три роки та дев'ять місяців.

28. Суд нагадує, що він вже визнавав порушення п. 1 ст. 6 Конвенції у справах, що піднімають подібні до цієї справи питання (див., наприклад, справу *Ромашова*, наведену вище, пп. 42–46).

29. Вивчивши всі надані йому матеріали, Суд зазначив, що Уряд не надав жодних вагомих аргументів, здатних переконати в необхідності прийняття відмінного рішення у даній справі. Відповідно мало місце порушення п. 1 ст. 6 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

30. Стаття 41 Конвенції передбачає наступне:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідно Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

31. Заявник вимагав 2 543,49 гривень (приблизно 421 євро) як компенсацію матеріальної шкоди та 75 000 доларів США (приблизно 61 830 євро) як компенсацію нематеріальної шкоди.

32. Уряд стверджував, що заявник не обґрунтував розмір сум, що вимагаються ним, та зазначив, що визнання порушення буде достатньою сатисфакцією.

33. Визначаючи на засадах справедливості, як вимагається статтею 41 Конвенції, Суд вважає розумним присудити заявнику загальну суму в розмірі 1800 євро як компенсацію нематеріальної шкоди.

Б. Судові витрати

34. Заявник не надав жодних вимог з цього питання. Суд відповідно не призначає виплат.

В. Процентна ставка

35. Суд вважає прийнятним, що процентна ставка повинна базуватися на граничній кредитній ставці Європейського центрального банку, до якої слід додати три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Визнає* скаргу заявника за п. 1 ст. 6 Конвенції прийнятною та решту заяви непринятною;
2. *Вирішує*, що було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що:
 - (а) держава-відповідач має сплатити заявнику протягом трьох місяців з моменту набуття рішенням статусу остаточного відповідно до п. 2 ст. 44 Конвенції в перерахунку на національну валюту на день сплати 1 800 євро (одна тисяча вісімсот євро) як компенсацію нематеріальної шкоди плюс будь-який податок, який може бути стягнуто із заявника;
 - (б) у випадку несплати чи несвоєчасної сплати державою-відповідачем належної заявникові суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку, що діятиме протягом періоду несплати, плюс три відсотки;
4. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ТрибуНСЬКИЙ ПРОТИ УКРАЇНИ»

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 17 січня 2006 року відповідно до пп. 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

С. Доллє
Секретар секції

Ж.-П. Коста
Голова секції